

Začátky a kulturní rozdíly

Do Čech jsem přijela studovat v roce 2005. Byl to tehdy můj první pobyt v Evropě a Čechy se staly mou první zastávkou. Po osmi měsících intenzivního studia češtiny v malém, ale krásném lázeňském městečku Poděbrady jsem se přestěhovala do Prahy.

Začala jsem studovat na univerzitě a bydlela na kolejích. Život byl tenkrát jednodušší. Vystačila jsem si se stipendiem a po Praze se procházela s rohlíkem a kolou v ruce. Po čase jsem si našla práci v jedné z největších logistických světových firem a od té doby žiju v Čechách.

Pocházím z jiného kulturního prostředí, a proto asi občas působilo trochu naivně, když jsem se usmívala na lidi, se kterými jsem přišla do styku, a dívala se jim do očí. Já se prostě domnívala, že Praha je něco jako „město lásky“ stejně jako Paříž. Doma jsem měla pokaždé někoho na výpomoc v domácnosti. Život tady mě naučil spoléhat se jen na sebe a vše si dělat sama. Život v Čechách je více do pohody. V porovnání s Filipínci, kteří velkou část víkendů tráví v nákupních centrech, Češi dávají přednost venkovním aktivitám.

K zákazníkům se tu v restauracích a obchodech nechovají úplně profesionálně, na druhou stranu se situace za těch posledních pět let, co tu jsem, trochu zlepšila. Ještě i dnes já a mí přátelé narážíme na číšníky, kteří předstírají, že si nás nevidí, aby se nemuseli obtěžovat s objednávkou. A někdy nám řeknou, že restaurace je plná, i když je evidentně poloprázdná. Dělávalo mi problémy stěžovat si v místním jazyce. Naštěstí už dnes restaurace často zaměstnávají někoho, kdo se domluví anglicky.

Jak se stalo, že jsem v Čechách zakotvila

Přijela jsem sem studovat a během té doby jsem získala hodně přátel. Prahu považuji za svůj domov a teď už trefím, kam potřebuji, dokonce i když jsem tak trochu v náladě. Užívám si ranní cestu k metru a zasměju se své nešikovnosti, když v zimě uklouznou. Po dlážděných ulicích se mi sice občas špatně chodí v podpatcích, ale místní architektura a právě ty chodníky pro mě nepřestávají být neustálým zdrojem údivu a okouzlení.

I když Češi stále mají co dohánět v oblasti služeb, jejich jídlo se těší oblibě. Jsou to velcí „masožravci“, tedy vyjma těch, kteří dbají na zdravou stravu. Koleno, žebírka a medovník se zařadily mezi mé oblíbené pokrmy.

Praha možná nepatří mezi ta nejluxusnější města na světě a platy tu také nejsou na úrovni západní Evropy, přesto však jsem si to tu zamilovala. A to jsem procestovala celou Evropu. Ještě pořád si užívám večerní procházky po Karlově mostu, odkud je vidět Pražský hrad, a krmení kachen za slunečných dní. Ještě pořád se pobaveně usměji při pohledu na turisty čekající na odbíjení Orloje. Život je tu jednodušší než u nás doma, kde se považuje za normální pracovat deset hodin denně a o víkendech. Pracuji, abych žila, nežiju, abych pracovala, a právě život v Praze mi dal šanci správně vyvážit život a kariéru.